

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/56/2016
Identifikačné číslo spisu:	5914205282
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5914205282.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci navrhovateľa O. E. T., PhD., bývajúceho v S., zastúpeného Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Zoborská 13, o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony alebo obmedzenie spôsobilosti na právne úkony I. T., bývajúcej v S., zastúpenej procesným opatrovníkom Mestom Ružomberok, za účasti Okresnej prokuratúry Ružomberok, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 3Ps/5/2014, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. júla 2015 sp.zn. 5CoP/24/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. januára 2015, č.k. 3Ps/5/2014-141 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd pozbavil I. T. spôsobilosti na právne úkony v celom rozsahu a ustanovil jej za opatrovníka jeho osobu, alebo aby jej spôsobilosť na právne úkony obmedzil tak, že nie je spôsobilá vystupovať v konaní pred štátnymi orgánmi, nakladať s majetkom, ktorého hodnota prevyšuje sumu 50 € a preberať dôchodok a ustanovil jej za opatrovníka jeho osobu. Žiadnemu z účastníkov konania a štátu právo na náhradu trov konania nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania najmä znaleckého posudku E.. L. H. dospel k záveru, že podaný návrh nie je dôvodný, pretože I. T. netrpí duševnou poruchou, pre ktorú by bola obmedzená jej spôsobilosť na právne úkony. Nelátková závislosť, ktorou trpí, nesplňa kritériá trvalej duševnej poruchy v zmysle § 10 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Návrh navrhovateľa na vypracovanie doplnenia znaleckého posudku E.. L. H. v rozsahu aspektov uvedených v stanovisku doc. H. E. G., H. súd zamietol ako nadbytočný a nedôvodný, pretože bol všeobecný, resp. nevychádzal z konkrétneho údaju týkajúceho sa zdravotného stavu I. T. a bol bez akéhokoľvek súvisu s odbornými zisteniami znalkyne E.. L. H.. O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. júla 2015 sp.zn. 5CoP/24/2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti podaného návrhu, ako aj s jeho odôvodnením, na ktoré poukázal. K odvolacím námietkam uviedol, že znalecký posudok predložený navrhovateľom v odvolaní a ani k odvolaniu pripojené odborné vyjadrenie B., nemožno považovať za kontrolné znalecké dokazovanie. Po oboznámení sa s ich obsahom konštatoval, že ani tieto listiny nepreukazovali u I. T. takú duševnú poruchu, ktorá by bola dôvodom pre pozbavenie, či obmedzenie jej spôsobilosti na právne úkony podľa § 10 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Samotná skutočnosť, že fyzická osoba sa vo všeobecnosti správa nevhodne alebo sa dopustí aj činnosti v rozpore so zákonom, ešte sama o sebe nestačí k tomu, aby súd mohol radikálne zasiahnuť do jej základných ľudských práv, akým je právo spôsobilosti na právne úkony. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť jeho podania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedol aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). K odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., vzhľadom k tomu, že doplnil dokazovanie vykonaním listinných dôkazov pripojených k jeho odvolaniu (znalecký posudok č. 9/2015, vyjadrenie B.) a tiež v rozpore s § 214 ods. 1 písm. d/ O.s.p. Následne sa v dovolaní podrobne vyjadril k právnomu posúdeniu veci súdmi, ktoré podľa jeho názoru vychádzalo z nesprávnej aplikácie ustanovenia § 10 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. Podľa jeho názoru z vykonaných dôkazov vyplynulo, že I. T. trpí duševnou poruchou dlhodobého charakteru, ktorá nie je prechodná a vyžaduje si liečbu. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dokazovanie doplnením znaleckého posudku E. L. H. napriek stanovisku C. H. E. G., H. Pokiaľ súd prvej inštancie mal za to, že jeho návrh na doplnenie dokazovania mal nedostatky, bol povinný v zmysle § 43 O.s.p. vyzvať ho na odstránenie nedostatkov, keďže tak neurobil, odňal mu možnosť konať pred súdom. Postup súdu v rozpore so zákonom videl dovolateľ tiež v otázke (špecifikovanej v dovolaní) položenej súdom znalkyni, pretože išlo o otázku, ktorú mohol zodpovedať výlučne súd v rámci právneho posúdenia veci. Napadol tiež závery znaleckého posudku E. L. H., ktoré boli podané v rozpore so zákonom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa tak neopieralo o zistenia skutkového stavu ale o právne posúdenie veci neprípustne vykonané znalkyňou. Namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi v rozpore s § 132 O.s.p., nedostatočne a nesprávne zistený skutkový stav. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a návrhu vyhovel, alternatívne, aby obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. I. T. považovala napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov za vecne správne.

5. Procesný opatrovník vyjadril nesúhlas s pozbavením I. T. spôsobilosti na právne úkony.

6. Okresná prokuratúra Ružomberok sa stotožnila s napadnutými rozhodnutiami súdov a uviedla, že konanie súdov nebolo postihnuté žiadnou v dovolaní namietanou vadou.

7. Na konanie o spôsobilosti na právne úkony sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

8. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas

navrhovateľ, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval podľa prechodných ustanovení § 395 ods. 2 CMP a § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorých právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a procesnú prípustnosť dovolania navrhovateľa posudzoval v zmysle doterajších ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

11. Navrhovateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

12. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná navrhovateľom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

13. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. Dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ a d/ O.s.p.

15. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadil predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžadoval dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

15.1. Ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakoval sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

15.2. Odvolací súd mohol doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O.s.p.).

16. Z ustanovenia § 214 ods.1 O.s.p. vyplývalo, že (len) v prípadoch taxatívne uvedených bol odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch mohol rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhodoval odvolací súd sám.

17. V prejednávanej veci nebol odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie v zmysle § 214 ods. 1 písm.

a/ O.s.p., pretože sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, vykonané dokazovanie považoval za dostatočné a zistený skutkový stav za ustálený a správny. Odvolací súd tak dospel k záveru, že nie je daný dôvod pre opakovanie dokazovania (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a ani pre doplnenie dokazovania (§ 213 ods. 4 O.s.p.), ktorý by si vyžadoval nariadenie pojednávania a napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ dovolateľ porušenie ustanovenia § 214 ods. 2 písm. a/ O.s.p. vyvodzoval z tej skutočnosti, že (podľa jeho tvrdenia) odvolací súd nevykonával dôkazy ním predložené v odvolacom konaní (odborné vyjadrenie B., znalecký posudok č. 9/2015) zákonným spôsobom, t.j. na pojednávaní, nič to nemenilo na tej okolnosti, že odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za správny a svoje potvrdzujúce rozhodnutie založil na skutkových zisteniach ustálených súdom prvej inštancie. Práve z tohto dôvodu mal odvolací súd za to, že tu nie je dôvod pre vykonanie ďalšieho dokazovania listinami predloženými navrhovateľom v odvolaní, keď tieto z hľadiska ich obsahu nespochybňovali už prijaté skutkové závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd bol povinný vykonať dokazovanie len vtedy, ak to bolo potrebné pre zistenie skutkového stavu (§ 120 ods. 2 O.s.p.), pokiaľ teda dospel k záveru, že skutkový stav bol súdom prvej inštancie zistený, nebol daný dôvod pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Dovolenie súdu už len dodáva, že ani samotné nevykonanie dôkazu zákonným spôsobom nebolo judikátúrou dovolacieho súdu považované za dôvod zakladajúci vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., takýto procesne nesprávny postup súdu mohol nanajvýš napĺňať znaky tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladala (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 MCdo 16/2008, 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011, 5 Cdo 2/2014, 5 Cdo 419/2013). Napokon nové dôkazy v odvolacom konaní predložil práve dovolateľ, je teda zrejmé, že s ich obsahom bol oboznámený a práve na nich založil svoje odvolacie námietky, ktoré boli odvolacím súdom aj meritorne prejednané. Ani z tohto pohľadu teda dovolateľovi neboli odňaté, či upreté žiadne procesné oprávnenia.

18. V posudzovanej veci nešlo ani o prípad predvídaný ustanovením § 214 ods. 2 písm. d/ O.s.p. Občiansky súdny poriadok nedefinoval, čo je treba považovať za dôležitý verejný záujem. Posúdenie tejto otázky preto záviselo vždy od individuálnych okolností prejednávanej veci a z nich vychádzajúcej úvahy súdu. Spravidla šlo o také konania, kde výsledok sporu mal dosah nielen na strany stojace proti sebe, ale na väčší okruh osôb (napríklad územný celok alebo obec). Konanie o pozbavenie, či obmedzenie spôsobilosti fyzickej osoby na právne úkony sa nedotýka práv a oprávnených záujmov väčšieho okruhu osôb a jeho meritórny výsledok má dopad výlučne na konkrétnu fyzickú osobu a jej oprávnenie realizovať právne úkony. I keď je rozhodnutie v tomto konaní významným rozhodnutím o osobnom stave fyzickej osoby (R 35/1985), nejde o konanie týkajúce sa dôležitého verejného záujmu.

19. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu zodpovedal § 214 ods. 2 O.s.p., preto ním nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom, ktorý by mal za následok procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

20. Dovolenie súdu ďalej namietal vady súvisiace s dokazovaním (zamietnutie návrhu na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, neprípustnosť otázky položenej súdom znalci, nevykonanie dôkazu v odvolacom konaní v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.), ktoré podľa jeho názoru mali za následok nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav veci.

21. K týmto námietkam dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nešlo o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

22. Súd v občianskom súdnom konaní nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nebol ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo

141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten-ktorý dôkaz) mohlo mať za následok len neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý bol určený na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nebolo možné úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemohol dovolací súd už len z toho dôvodu, že nebol oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nemal možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať.

23. Za relevantné nebolo možné považovať ani tvrdenia, ktorými dovolateľ napádal správnosť hodnotenia dôkazov súdom, pretože činnosť súdu spočívajúca v hodnotení dôkazov a prijímaní skutkových záverov je založená na zásade voľného hodnotenia dôkazov súdom (132 O.s.p.), ktoré nemôže byť predmetom dovolacieho prieskumu (R 42/1993). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

24. Dovolateľ tiež namietal, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo nesprávnym postupom súdu prvej inštancie, ktorý bez toho, aby postupoval podľa § 43 O.s.p., zamietol jeho návrh na vykonanie dokazovania doplnením znaleckého posudku pre nedostatky tohto návrhu. Uvedená námietka však nebola dôvodná, pretože súd prvej inštancie nezamietol návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania z dôvodu nedostatku jeho všeobecných náležitostí v zmysle § 42 ods. 3 O.s.p. ale preto, že bol nadbytočný a nedôvodný vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej (viď odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie na str. 11 ods. 2), keď v ňom neboli uvedené také skutočnosti, ktoré by vyvolávali ďalšiu potrebu doplnenia znaleckého dokazovania.

25. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

26. Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

27. V danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.